

Luboš Zálom: Chvála neposlušnosti

- CZ24 News | 17. ledna 2022

SVĚT: Austrálie zavedla tábory pro odpírače karantény. Kanadský Quebec zavádí pro neočkované občany speciální daň. Řecko jim zase uděluje pokutu 100 euro měsíčně. Itálie se chystá zakázat neočkovaným chodit do práce...

Vstupujeme do třetího roku s kovidem a s kovidovou politikou. To, co bylo ještě před dvěma lety nemyslitelné a patřilo spíše do katastrofických románů a filmů, se velmi rychle stalo skutečností. A určitá část veřejnosti se přizpůsobila. Zčásti paralyzovaná strachem o život, vyvolaným z velké části státní propagandou, zčásti z ryzího konformismu - protože zákony je třeba poslouchat.

Bezskrupulózní a zároveň chaotická kovidová politika vlády Andreje Babiše vzbudila však u významné části naší veřejnosti odpor. Donutila je přemýšlet, mnohé přiměla vyjít do ulic, účastnit se demonstrací a v podstatě vstoupit do občanské politiky, která je tak důležitá a nezastupitelná, začne-li stát překračovat nejen své pravomoce, ale i hranice zdravého rozumu. Mnozí nastoupili cestu občanské neposlušnosti a aktivního odporu. Nejen podnikatelé, majitelé restaurací či barů, tělocvičen nebo kadeřnických salónů, kteří se přidali k iniciativám proti politice pánů Babiše, Hamáčka a Vojtěcha, nejen právníci a lékaři, kteří z titulu své profese vstoupili do otevřené války proti státu, ale i běžní lidé, zákazníci, konzumenti odmítající se podvolit.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Ti všichni jednají, mnozí promyšleně, jiní automaticky, na základě jednoduchého ale velmi důležitého principu: poslušnost není občanskou vlastností, na kterou bycho měli být hrdí. Základní občanskou ctností je nedůvěra, s níž se posuzuje každý zákon, každá vyhláška, každý výrok toho či onoho politika. Poslušný občan - to je sen každého latentního diktátora či totalitáře. Představa, že zákon či vyhláška jsou automaticky platné, je omyl shrbeného nevolníka, nikoliv samostatně přemýšlejícího občana. Ten je totiž tím finálním arbitrem každého zákona či vyhlášky.

Stát, a je to jeho primární úkol, stíhá a trestá krádeže, podvody, násilnosti či vraždy. Převážná většina z nás nekrade a nepodvádí - nikoliv však proto, že toto jednání stát definuje jako zločin, nýbrž protože jsme samostatně, svým vlastním rozumem došli k závěru, že tyto činy jsou nesprávné. Že člověk nemá krást a podvádět. I zde je občan finálním arbitrem zákona. A tento přístup, toto povědomí nás vede kdykoliv, dostaneme-li se do rozporu s čím či oním zákonem. Zakáže-li stát poslouchat londýnský rozhlas, zakáže-li stát vlastnit zlato, uloží-li nám stát zúčastnit se sčítání lidu nebo třeba přikáže-li vláda prokazovat se při vstupu do restaurace očkovacím certifikátem. Máme možnost vyhodnotit celý kontext takového zákona, zvážit rizika, a nějakým způsobem se zachovat. Hrdě se nepodvolit - a nebo se naopak podvolit a čelit nevyhnutelnému pocitu ponížení, který lze sice řešit usilovnou racionalizací a přesvědčováním sebe sama, že podvolit se bylo správné, ale

výsledek je stále stejný: ohnutý nevolník, který kdysi býval občanem.

Opatření, která byla ještě před rokem či rokem a půl něčím naprosto výjimečným a o čem jsme si mysleli a byli jsme přesvědčováni, že brzy pomine, se postupně stávají běžnou součástí našich životů. Stávají se zvykem, normalitou. Mnozí lidé si zcela automaticky nasazují roušku, než vstoupí do autobusu nebo supermarketu, a zcela automaticky vytahují z kapsy certifikát o očkování, otevrou-li dveře restaurace. Mnozí lidé si během týdnů, kdy to stát vynucoval jako povinnost, zvykli nosit roušku či respirátor i na liduprázdné ulici. Jako by si z hlavy vymazali mechanismus, který nám říká, že takové chování je zcela iracionální. Tito lidé upevňují princip západky. Bude-li si dostatečný počet lidí automaticky nasazovat roušku před vstupem do metra a prokazovat se potvrzením o očkování, proč by vláda měla tato opatření rušit? Co donutí vládu vrátit poměry do doby před kovidem?

A je to ještě horší: protože epidemie kovidu je pořád ještě pokládána za něco, co si vyžaduje výjimečná opatření, potom to, co se pomalu ale jistě začíná chápat jako normální, už nestačí. Na lidi se tak uvalují nové a nové restriktce. Nová a nová omezení svobody, která, budou-li v platnosti dostatečně dlouho, začnou opět tvořit nový kontext normality. Jestliže je normální prokazovat se při vstupu do baru očkovacím certifikátem, jak dlouho potrvá, než budeme za naprosto normální pokládat speciální daně pro neočkované nebo koncentráky pro infikované?

Jsou-li občané poslušní, lépe řečeno rezignují-li na základní atributy občanství a sami ze sebe učiní poslušné a shrbené nevolníky, protože si neuvědomují, co to znamená přicházet o svobodu, postupuje restriktivní kovidová politika stále rychleji a rychleji a na konci nemůže být nic jiného než totalita. Zdravotní totalita zdůvodněná nutností chránit tzv. "veřejné zdraví". Země, které nemají svoji stále živou historickou zkušenost s totalitním systémem, jsou nepochybně ohroženější. Třebaže nám média líčí poslušnost Němců, Rakušanů nebo Francouzů jako ctnost, vůči které je naše česká tendence obházet pravidla, proplovat mezi nimi, a dělat si věci stejně po svém v ostrém proklikadu a staví naši republiku mezi jakési méně vyspělé země, ve skutečnosti je tato česká vlastnost významnou bariérou, která chrání alespoň ty chatrné poslední základy naší svobody. Nelze-li zatím očekávat otevřený politický odpor, je hromadné nerespektování špatných zákonů (které jsou navíc mnohdy samy o sobě protizákonné!) něco, co může alespoň koupit trochu času.

Ostatně soudím, že právě historická zkušenost našeho národa s totalitou je něco, co zatím brání našim politikům, kteří nenávidí svobodu lidí stejně, jako ji nenávidí politici němečtí či francouzští, zavést stejná či podobná pravidla, jaká zavádějí například v Austrálii. Skutečně masivní neposlušnost by totiž odkryla naprostou erozi státního systému. Demaskovala by absenci skutečné demokratické legitimacy naší vlády. Nedává totiž smysl, aby vláda odvozovala svůj mandát od veřejnosti, která ji však prokazuje masivní neposlušnost.

Je to velmi důležité: jestliže se naše vláda, a tím mám teď samozřejmě na mysli vládu novou s premiérem Fialou v čele, bude zdráhat jít zcela stejnou cestou jako země, které jsou nám dávány za vzor (jsou totiž "vyspělé", "demokratické", "kulturnější", atd.), bude pro nás daleko snazší vrátit se na začátek a vzít si zpět svobodu, která nám byla ukradena. Zvládnou to samé i v Austrálii, když v zásadě stačí tamní tábory pro infikované jediným ministerským výnosem rozšířit i pro občany jiného politického názoru?

Je však otázka, kolik morálních sil ještě našemu národu zbývá. Jak dlouho vydrží lidé vzdorovat. A kolik lidí vzdorovat začne, pokud konečně dojdou k závěru, že jim vláda lhala, a jejich dřívější vůle nechat se očkovat a udělat na kovidem tečku, byla ve skutečnosti chyba. Je také otázka, zda se nakonec odpor lidí neobrátil špatným směrem, vůči těm, kteří jsou podobnou obětí, jako my ostatní. Mediální masírka, která se snaží veřejnost utvrdit v tom, že odpor je nejen hloupý ale také marný, může postupně v lidech jejich vůli zcela zlomit.

Ostatně i server iDnes se na této soustavné masírce podílí měrou ne nevýznamnou. Vynucovaný konformismus vůči státu prostupuje takřka každým jeho kilobajtem dat, od zpravodajství, přes diskuze pod články i blogem. Třebaže by měl internet být svobodným prostředím, servery typu iDnes vytvářejí něco jiného. Motivují stále více k cenzuře vlastních názorů, kdy autor blogu či diskuzního příspěvku předem promýšlí nejen to, zda je jeho argumentace objektivní a logická, ale především aby nepopudil administrátory. Aby jim nezavdal příčinu k zásahu. K odpublikování článku nebo ke smazání diskuzního příspěvku. A nejde zdaleka jen o kovidovou politiku. Bojkot sčítání lidu je naprosto legitimní politický názor, vycházející z jasného přesvědčení o tom, co stát smí a co naopak nesmí. Přesto jsem sám byl administrátorem tohoto blogu před rokem obviněn, že můj text o bojkotu sčítání lidu, v němž jsem vyjádřil názor, že občanská neposlušnost je v této věci správným krokem, ve skutečnosti vyzývá k porušování zákona a neměl by tedy být zveřejněn. Je to jen jeden příklad za všechny. Občanská neposlušnost je to, čeho se stát a jeho pomahači obávají nejvíce.

Během posledních dvou let plíživého posunu ke zdravotní totalitě se našlo jen velmi málo médií, která si zachovala střízlivý a racionální pohled na věc. Jedno z nich, jeden nejmenovaný týdeník, před pár týdny založil svoji vlastní blogosféru, kam dostali šanci přesunout se antikovidoví blogeři, kteří byli vaporizováni na serveru Aktualne.cz. Bylo mi ctí se k této blogosféře (adresu nemohu sdělit - to je právě ta autocenzura, o níž jsem psal výše...), která se bude dále rozvíjet a zdokonalovat, přidat a začít své články již napříště publikovat pouze tam. Tento text je tedy zároveň posledním, který vychází zde na blogu iDnes. Pane administrátore Bango, sbohem.

Občanská neposlušnost vůči zákonům, které jsou objektivně nemorální a hanebné, je něco, co nás může zachránit před katastrofou. Náš národ si koneckonců takových katastrof užil až až. Zároveň je nutné, aby každý, kdo se odmítá prokazovat očkovacím certifikátem, očkovat svoje děti, zkrátka kdo odmítá skákat, jak vláda píská, věděl, že v tom není sám. Že svůj statečný občanský postoj sdílí s tisícovkami dalších lidí. Přeji vám do nového roku mnoho sil. Budte neposlušní.

[ZDROJ](#)